

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **B. U.,**
nar., státní příslušnost Súdánská republika,
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2018, č. j. OAM-508/LE-05-LE05-PD1-2008,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2018, č. j. OAM-508/LE-05-LE05-PD1-2008 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví rozsudku uvedeného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že doplňková ochrana se podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) neprodlužuje.
2. Žalobce uvádí, že je občanem Súdánu a byla mu udělena doplňková ochrana v roce 2013. Vzhledem k tomu, že se bezpečnostní situace v domovském státě žalobce nijak nezměnila k lepšímu, požádal o její prodloužení, a to v zákonné lhůtě. Bylo zjištěno, že žalobce byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 9 T 15/2014 ze dne 24. 4. 2017 ve spojení s rozhodnutím Městského soudu v Praze odsouzen za spáchání trestného činu dle § 283 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále „trestní zákoník“), a byl mu uložen podmíněný trest odnětí svobody. S ohledem na tuto skutečnost žalovaný s odkazem na § 17a odst. 1 písm. b) zákona o azylu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu dovedl, že se žalobce dopustil vážného zločinu a žádosti žalobce nevyhověl, a to přes vlastní závěr o tom, že se žalobce dopustil toliko přečinu, za který mu byl uložen trest při spodní hranici trestní sazby s podmíněným odkladem jeho výkonu.
3. Žalobce nemá v úmyslu bagatelizovat trestnou činnost, za kterou byl odsouzen, avšak nedomnívá se, že by dosahovala takové intenzity, aby neumožňovala žalobci prodloužit doplňkovou ochranu, a při již prokázaném nebezpečí při návratu žalobce stavět jeho trestnou činnost nad veškerá nebezpečí, která by mu tam hrozila.
4. Žalobce namítá, že smyslem § 15a odst. 1 zákona o azylu dle něj není diskvalifikace jedinců usilujících o mezinárodní ochranu z důvodu spáchání jakékoli protiprávnosti, vůlí zákonodárce bylo dle žalobce zamezit poskytování ochrany těm cizincům, kteří jsou kriminálními živly.
5. Argumentace žalovaného, že se žalobce dopustil významného trestného činu, je podle žalobce správná do té míry, že každý trestný čin je pro společnost nebezpečný. Dle jeho názoru je ovšem třeba poměřovat intenzitu protiprávnosti trestného činu optikou § 15a odst. 1 zákona o azylu, a optikou skutečného smyslu zákona. K tomu žalobce poukazuje na § 14 trestního zákoníku a uvádí, že se dopustil toliko přečinu, tj. společensky nejméně nebezpečného trestného činu. Z popisu skutku vyplývá, že má daleko od toho, aby byl považován za drogového dealera, pro kterého je trestná činnost zdrojem obživy, či drogového bosse.
6. Pokud žalobce přistupuje k trestné činnosti rezervovaně, nejedná se o důvod pro nevyhovění jeho žádosti. Žalobce si je vědom významu pravomocného rozhodnutí, avšak ke spáchanému skutku uvádí, že daný skutek je založen na tom, že se reportér TV Barrandov vydal do ulice ve Smečkách, kde ho oslovil jeden Afričan, zda má zájem o koupi drogy, načež odešel, a následně měl jiný Afričan drogu prodat. Žalobce od počátku argumentoval tím, že došlo k záměně. Tato verze žalobce neznamena, že by se nedopustil žádné trestné činnosti, neboť danou skutkovou podstatu naplnili oba Afričané, avšak zadržen byl pouze jeden z nich. Žalobce následně napadl výrok o trestu. Žalobce se domnívá, že se dopustil prodeje ryze bagatelního množství drogy, které není samo o sobě schopné ohrozit lidské zdraví a je zřejmé, že následný trest byl spíše generální prevencí.
7. Žalobce po pravomocném uložení trestu vedl řádný život, ve zkušební době podmíněného odsouzení se osvědčil, trestná činnost je pro něj nyní již minulostí a poučil se z ní. Dostatečným „veřejným pranýřem“ byla již odvysílaná reportáž v uvedené TV.

8. Čin, kterého se žalobce dopustil, nenaplnjuje znaky dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť se nejedná o trestný čin, který by byl natolik závažný, že by odůvodňoval neprodloužení doplňkové ochrany, což by v případě žalobce znamenalo, že bude nucen odcestovat do domovského státu, neboť není oprávněn k podání žádosti o pobytové oprávnění, kde mu zjevně hrozí újma na životě, což bylo dříve důvodem udělení doplňkové ochrany. Způsob, jakým žalobce narušil veřejný pořádek, nedosahuje intenzity závažného zločinu a neodůvodňuje neprodloužení doplňkové ochrany. Z tohoto důvodu žalobci nebyl uložen trest vyhoštění.
9. Žalovaný s žalobou nesouhlasí, napadené rozhodnutí nepovažuje za vadné či nezákonné. Správní orgán zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil, a opatřil si potřebné podklady. Poukázal na § 17a zákona o azylu a § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Z opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob vyplývá, že žalobce byl na území ČR dne 24. 4. 2014 odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 9 T 15/2014 pro spáchání trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1 trestního zákoníku k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců, odvolání žalobce bylo následně Městským soudem v Praze zamítnuto. Na rozdíl od právního zástupce žalobce je žalovaný přesvědčen o tom, že žalobce vzhledem k charakteru a vysokému stupni společenské nebezpečnosti protiprávního jednání, kterým je obchod s drogami, tedy obchod se smrtí, spáchal „vážný zločin“, což je podrobně odůvodněno v napadeném rozhodnutí, a proto o neprodloužení doplňkové ochrany dle § 53a odst. 4 zákona o azylu bylo rozhodnuto v souladu se zákonem.
10. V replice žalobce uvedl, že nemá v úmyslu jakkoliv bagatelizovat trestnou činnost, které se dopustil, a pro kterou byl v minulosti odsouzen k trestu, v mezidobí jej však úspěšně vykonal. Neztotožňuje se s interpretací žalovaného, který předmětné zveličuje do úrovně „vážného zločinu.“ Žalobce se domnívá, že žalovaný vycházel toliko z opisu z rejstříku trestů, a nezohlednil individuální okolnosti případu, mimo jiné např. fakt, že v rámci odvolacího řízení se žalobce odvolával pouze proti výroku o trestu, a domáhal se toho, aby mu byl namísto podmíněného trestu odnětí svobody uložen trest obecně prospěšných prací. Jeho nucené vycestování může způsobit újmu zcela neúměrnou provinění, kterého se žalobce před lety dopustil na území ČR. Rozhodnutí pomíjí skutečnost, že zmíněné odsouzení bylo ojedinělým vybočením z jinak řádného způsobu života, a ani v době po odsouzení se žalobce nedostal a nedostává do střetů se zákonem.
11. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
12. Rozhodnutím ze dne 5. 12. 2013 žalovaný žalobci udělil doplňkovou ochranu na 24 měsíců podle § 14a zákona o azylu z důvodu, že na území Súdánu od roku 2003 probíhá vnitřní ozbrojený konflikt, a to konkrétně v Dárfúru, který však v květnu roku 2008 krátce zasáhl i hlavní město Chartúm. V důsledku tohoto konfliktu mohou být v nebezpečí obyvatelé, kteří pocházejí z tohoto regionu. I přes mírová jednání stále dochází k ozbrojeným střetům, které postihují civilní obyvatelstvo. Nelze předpovídat, jak mírová jednání dopadnou, situace v Súdánu je nejistá a nestabilní, a to i z důvodu odtržení Jižního Súdánu. Bezpečnostní a humanitární situace v Súdánu je kritická. Obyvatelstvo Dárfúru je terorizováno polovojenskými jednotkami zvanými Džandžaweed, které mají podporu súdánské vlády. Nelze proto vyloučit, že žalobci v případě návratu do vlasti bude hrozit vážné ohrožení života nebo jeho osobní integrity z důvodu svévolného násilí v situacích

vnitřního ozbrojeného konfliktu. Žalovaný uzavřel, že v domovské zemi žalobce probíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možné pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 5. 3. 2014.

13. Dne 14. 1. 2016 požádal žalobce o prodloužení doplňkové ochrany z důvodu, že problémy v jeho rodné zemi stále přetrvávají, stále probíhá válka. Žalobce proto má obavy o zdraví. V zemi jsou nepokoje z politických důvodů, má obavy z válčení.
14. Součástí spisu je dále opis z rejstříku trestů ze dne 25. 4. 2017, ze kterého je patrné, že žalobce byl
15. Při pohovoru žalobce uvedl, že žádné změny od přechozí situace nenastaly. V zemi je stále válka, žalobce ztratil rodinu a nemá tam žádné zázemí. V ČR pracoval jako security. Byl jednou trestně stíhán. Žalovaný následně žalobce poučil ohledně ustanovení § 53a odst. 4 zákona o azylu a § 17a odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Právní zástupce se k tomu vyjádřil v tom smyslu, že žalobce nebyl odsouzen pro spáchání zvláště závažného zločinu, nýbrž pro přečin. Tato skutečnost proto není důvodem pro neprodloužení doplňkové ochrany. Dále uvedl, že žalobce se z trestné činnosti poučil a nyní tvrdě pracuje a veřejný pořádek již nenarušuje. Právní zástupce dále doložil usnesení Městského soudu v Praze sp. zn. 9 To 299/2014 ze dne 27. 8. 2014, kterým bylo zamítnuto odvolání v trestní věci žalobce. Z odůvodnění tohoto usnesení vyplývá, že žalobce byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 24. 4. 2014 sp. zn. 9 T 15/2014 uznán vinným přečinem nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1 trestního zákoníku a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 30 měsíců, zároveň mu byl uložen trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty.
16. Rozhodnutím ze dne 5. 2. 2018 žalovaný žalobci doplňkovou ochranu neprodloužil.
17. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
18. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože postupoval dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
19. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
20. Podle § 53a odst. 4 zákona o azylu *osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabránil důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodloužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.*

21. Podle § 17a odst. 1 písm. b) zákona o azylu *doplňková ochrana se odejme, pokud osoba požívající doplňkové ochrany měla být nebo je vyloučena z možnosti doplňkovou ochranu udělit z důvodů uvedených v § 15a.*
22. Podle § 15a odst. 1 zákona o azylu *doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, a) se dopustil trestného činu proti míru, válečného trestného činu nebo trestného činu proti lidskosti ve smyslu mezinárodních dokumentů obsahujících ustanovení o těchto trestných činech, b) se dopustil vážného zločinu, c) se dopustil činů, které jsou v rozporu se zásadami a cíli Organizace spojených národů, nebo d) představuje nebezpečí pro bezpečnost státu.*
23. Podle § 83 odst. 1 trestního zákoníku *věty první jestliže podmíněně odsouzený vedl ve zkušební době řádný život a vyhověl uloženým podmínkám, vysloví soud, že se osvědčil; jinak rozhodne, a to popřípadě již během zkušební doby, že se trest vykoná.*
24. Podle § 83 odst. 3 trestního zákoníku *neučinil-li soud do jednoho roku od uplynutí zkušební doby rozhodnutí podle odstavce 1, aniž na tom měl podmíněně odsouzený vinu, má se za to, že se podmíněně odsouzený osvědčil.*
25. Podle § 83 odst. 4 trestního zákoníku *bylo-li vysloveno, že se podmíněně odsouzený osvědčil, anebo má-li se za to, že se osvědčil, hledí se na pachatele, jako by nebyl odsouzen.*
26. Podle § 105 odst. 5 trestního zákoníku *bylo-li pachateli uloženo více trestů vedle sebe, nelze odsouzení zahladit, pokud neuplyne doba pro zahlázení toho trestu, k jehož zahlázení tento zákon stanoví dobu nejdelší.*
27. Podle § 106 trestního zákoníku *bylo-li odsouzení zahlázeno, hledí se na pachatele, jako by nebyl odsouzen.*
28. Žalovaný vyšel z § 17a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, podle kterého osoba požívající doplňkové ochrany měla být nebo je vyloučena z možnosti doplňkovou ochranu udělit z důvodů uvedených v § 15a zákona o azylu. Následně se proto zabýval tím, jsou – li u žalobce tyto důvody, konkrétně dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, naplněny. Ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu stanoví, že doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec se dopustil vážného zločinu.
29. Z opisu z rejstříku trestů ze dne 25. 4. 2017 žalovaný zjistil, že žalobce byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 24. 4. 2014 sp. zn. 9 T 15/2014 ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2014 sp. zn. 9 To 299/2014 uznán vinným ze spáchání přečinu nedovolené výroby a nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku. Byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody ve výměře 12 měsíců se zkušební dobou 30 měsíců, přičemž z opisu rejstříku trestů rovněž vyplývá, že žalobce se dne 14. 3. 2017 osvědčil. Současně byl žalobci uložen trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty, který byl vykonán dne 15. 9. 2014.
30. Žalovaný se dále zabýval tím, zda přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, lze považovat za vážný zločin ve smyslu zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že pojem „vážný zločin“ není příslušnými právními předpisy definován, žalovaný nejprve přistoupil k vymezení tohoto pojmu. Uvedl, že ustanovení § 14 odst. 1 trestního zákoníku stanovuje, že trestné činy se dělí na přečiny a zločiny, přičemž přečiny jsou dle § 14 odst. 2 trestního zákoníku všechny nedbalostní trestné činy a ty úmyslné trestné činy, za něž trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody

s horní hranicí trestní sazby do pěti let. Dle ustanovení § 14 odst. 3 trestního zákoníku jsou zvláště závažnými zločiny ty úmyslné trestné činy, na něž trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně 10 let.

31. Žalovaný v této souvislosti poukázal na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 1. 2. 2017, sp. zn. 6 Azs 309/2016, dle kterého takové vymezení vážného zločinu založené pouze na definici obsažené v trestním zákoníku, by bylo zjednodušené a nedostatečně zohledňující povahu azylového práva. Nejvyšší správní soud také konstatoval, že pojem „vážný zločin“ je třeba vykládat v kontextu kvalifikační směrnice i Úmluvy o právním postavení uprchlíků (Ženevská úmluva). Nejvyšší správní soud dále připomněl, že výkonem tohoto pojmu se již zabýval i Soudní dvůr Evropské Unie v rozsudku ze dne 9. 11. 2010, č. C-57/09 a C-101/09, kdy dospěl k závěru, že vážný zločin, na jehož základě lze žadatele vyloučit z možnosti udělení mezinárodní ochrany, musí být skutečně závažný, tj. musí dosahovat vysokého stupně závažnosti.
32. Žalovaný dále uvedl, že trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy je definován jako úmyslný a za jeho spáchání je stanoven trest odnětí svobody s trestní sazbou v rozmezí 1 – 5 let. Pokud se jedná o povahu zločinu, z jehož spáchání byl žalobce usvědčen a uznán vinným, a pro který byl odsouzen, žalovaný konstatoval, že dle jeho názoru se jedná o zločin nesporně „vážný“ ve smyslu zákona o azylu, třebaže samotná trestní sazba jej řadí k přečinům a žalobci byl uložen trest při spodní hranici zákonné trestní sazby.
33. Míru společenské škodlivosti jednání žalobce vyhodnotil žalovaný jako vysokou, především s ohledem na její charakter, a dále na fakt, že motivem byl hmotný prospěch žadatele. Žalobce se sice pokusil vyvinít popřením své viny, avšak tato byla prokázána. Žalobce však dosud trestnou činnost popírá a bagatelizuje. Přitom postoj dotyčného k trestné činnosti je jedním z hlavních vodítek při posuzování závažnosti trestné činnosti a toho, zda má být aplikována vylučovací klauzule. Rovněž žalovaný uvedl, že nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalobce distribuoval nejen marihuanu, ale též kokain. Žalovaný uzavřel, že v případě žalobce vzhledem k povaze páchané trestné činnosti, jejímu rozsahu a společenské nebezpečnosti se jedná o vážný zločin, který předpokládá § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, pro vyloučení cizince z možnosti udělení doplňkové ochrany.
34. V rozsudku ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016 - 28, Nejvyšší správní soud k problematice § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu uvedl, že se jedná „o *promítnutí úpravy směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), která od 21. prosince 2013 nahradila směrnici č. 2004/83/ES.*“ Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že: „*Výkladem pojmu závažný nepolitický čin užitého v čl. 12 odst. 2 písm. b) kvalifikační směrnice se zabýval Soudní dvůr EU v rozsudku ze dne 9. listopadu 2010 ve spojených věcech C-57/09 a C-101/09, Spolková republika Německo proti B a D, v němž dospěl k závěru, že vyloučení osoby z postavení uprchlíka je podmíněno individuálním přezkumem konkrétních skutečností (odstavec 94 odůvodnění).*“
35. V případě daného stěžovatele Nejvyšší správní soud konstatoval, že: „*Závěr o tom, že se stěžovatel dopustil vážného zločinu, a tudíž mu nelze udělit doplňkovou ochranu, nelze odůvodnit pouze s odkazem na to, že byl žadatel odsouzen za spáchání činu, který je*

vnitrostátním trestním právem označován za zvlášť závažný zločin. Ačkoli může být kvalifikace činu z hlediska terminologie trestního práva jedním z kritérií, ke kterým je žalovaný povinen přihlídnout (jakkoli kritériem výchozím), z hlediska požadavku souladnosti rozhodnutí o mezinárodní ochraně s kvalifikační směrnicí nemůže být jediným. V kontextu případu stěžovatele budou dalšími okolnostmi, které je třeba vzít v úvahu, povaha a závažnost činu spáchaného stěžovatelem a v souvislosti s ní výše uloženého trestu, míra účasti stěžovatele na trestné činnosti, skutečnost, že nedošlo k dokonání trestného činu (včetně příčiny, proč se tak nestalo) či skutečnost, že stěžovatel již trest odnětí svobody vykonal. Na tomto místě Nejvyšší správní soud pouze upozorňuje, že podle výše citovaného rozsudku Soudního dvora ve věci Spolková republika Německo proti B. a D. skutečnost, zda cizinec je či není aktuální hrozbou pro bezpečnost ve státě, v němž žádá o mezinárodní ochranu, není pro aplikaci vylučovací klauzule zahrnující spáchání vážného zločinu relevantní (odstavce 104 a 105 odůvodnění).“

36. Nejvyšší správní soud tuto věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, přičemž žalovanému uložil, aby se zabýval uvedenými kritérii, konkrétně tedy zejména, aby zohlednil povahu a závažnost činu spáchaného stěžovatelem a v souvislosti s ní výše uloženého trestu, míru účasti stěžovatele na trestné činnosti, skutečnost, že nedošlo k dokonání trestného činu (včetně příčiny, proč se tak nestalo) či skutečnost, že stěžovatel již trest odnětí svobody vykonal.
37. Žalovaný byl v souladu s citovanou judikaturou ve zde řešeném případě povinen zohlednit zejména povahu a závažnost jednání žalobce, a v této souvislosti výši uloženého trestu (trestů), a především se měl zaobírat skutečností, že oba tresty žalobce vykonal, respektive, pokud jde o podmíněný trest, se žalobce již osvědčil.
38. Ohledně povahy a závažnosti činu spáchaného žalobcem žalovaný uvedl, že žalobce spáchal drogovou trestnou činnost, kterou setrvale bagatelizuje, přestože jeho vina byla prokázána a jeho odvolání v trestní věci zamítnuto. V této souvislosti žalovaný poukázal na výraznou společenskou škodlivost tohoto jednání žalobce. Závažnost tzv. drogové kriminality je dána právě závažností svého dopadu a mírou devastujícího účinku na psychické i fyzické zdraví konzumentů, ale i celkově na společnost, když užívání drog patří k sociálně patologickým jevům s nejvýznamnějšími negativními důsledky. I proto je boj proti tomuto typu kriminality řešen i v mezinárodním měřítku. V této souvislosti lze uvést usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 65/2018 – 31 ze dne 22. 8. 2019, ve kterém Nejvyšší správní soud poukázal na závažnost drogové kriminality, v této zmínil závěry uvedené v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2018, č. j. 6 Azs 108/2018 – 28, dle kterého: „Závažnost je dána též dopadem a mírou devastujícího účinku užívání drog na zdraví jejich konzumentů a též souvisejícím negativním dopadem na celou společnost.“ Žalovaný dále konstatoval, že žalobce dané jednání spáchal s cílem opatřit si hmotný prospěch. Taktéž zohlednil, že se jednalo o distribuci marihuany a kokainu.
39. Co se týče trestu, byl žalobce shledán vinný za spáchání přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1 trestního zákoníku a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 30 měsíců, zároveň mu byl uložen trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty. K tomu žalovaný uvedl, že pokud jde o trestní sazbu, pak se jednání, za které byl žalobce odsouzen, sice řadí mezi přečiny, přičemž nepřehlédl ani skutečnost, že byl žalobce odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody při dolní hranici trestní sazby, přesto závažnost drogové kriminality žalovaný považoval za

natolik významnou, že v daném případě „přebila“ skutečnost, že jde o přečin, a současně i výměru trestu odnětí svobody, který byl žalobci uložen.

40. Soud shodně se žalovaným považuje drogy za velmi závažný společenský problém, a proto jakákoliv kriminální činnost s tímto spojená bude obecně vážným zločinem ve smyslu zákona o azylu. Je však nutné rozlišovat dle prokázaného rozsahu takové trestné činnosti, resp. účasti cizince na takové činnosti. Žalobce byl pravomocně odsouzen, soud tak nemá pochybnosti o jeho protiprávním jednání, které nepovažuje za nahodilé vzhledem k místu spáchání a druhu nabízených drog. Přesto je nutné vzít v potaz výhradně takové jednání, které bylo žalobci prokázáno a za které byl odsouzen. Rozsah prokázané trestné činnosti oslabuje *vážnost zločinu ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu*. Okolnosti přečinu žalobce nezakládají znaky vážného zločinu ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Zároveň nelze pominout, jak učinil žalovaný, že dle opisu z rejstříku trestů ze dne 25. 4. 2017 se žalobce osvědčil. Žalobci byl uložen podmíněný trest odnětí svobody ve výměře 12 měsíců se zkušební dobou 30 měsíců, kdy dle opisu z rejstříku trestů se ke dni 14. 3. 2017 osvědčil. Současně mu byl uložen trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty, který dle opisu z rejstříku trestů vykonal dne 15. 9. 2014. V dané věci byl aplikován postup podle § 83 odst. 1 nebo 3 trestního zákoníku, na základě čehož se *hledí se na pachatele, jako by nebyl odsouzen* (§ 83 odst. 4 trestního zákoníku). Jakkoli zákon o azylu stanoví podmínku odnětí doplňkové ochrany pouhé *dopustění se vážného zločinu*, tedy nikoli odsouzení, účelem § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je dle soudu specifikovat výslovně obecný důvod neudělení azylu a to ochranu veřejného pořádku a bezpečnosti státu. Jestliže se na žalobce hledí, jako by nebyl odsouzen, je povinen takto nahlížet na žalobce také žalovaný. Je na státní moci, aby propojila informační systémy nebo konstituovala jiné právní instituty „rychlé reakce“. Princip nahodilosti zjištění odsouzení azylanta ad hoc generuje uplynutí doby, ke které je nutné přihlédnout v případě osvědčení dle § 83 odst. 4 trestního zákoníku.
41. Námitku ohledně toho, že by neprodloužení doplňkové ochrany znamenalo nucené vycestování žalobce, soud důvodnou neshledal. Rozhodnutím o neprodloužení doplňkové ochrany není rozhodováno o nutnosti vycestovat do země původu. Výkon tohoto rozhodnutí proto nepředstavuje sám o sobě pro žalobce újmu, neboť jeho přímým následkem není vyhoštění žalobce.
42. Neprodloužení doplňkové ochrany žalobci výhradně na základě zahlazeného odsouzení žalobce je v rozporu s § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu ve spojení § 83 odst. 4 trestního zákoníku, soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
43. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci samé úspěšný, avšak náhradu nákladů řízení výslovně nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 2. září 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce